

На Милка се стори, че синитѣ пламъчета сж малки човѣчета съ дълги и остри калпачета. Какъ весело се гонѣха и скачаха тия малки човѣчета!

Но ето събори се последнѣята златна главня и надъ нея затрепка последнѣното синьо пламъче.

Майката поиска да затвори печката и да обърне капака на тржбата. Ала Милка ѝ се помоли:

— Мамо, не затваряй печката . . . Чакай да погледамъ веселото синьо човѣче!

— Ахъ ти, глупавичко Миле! Какви човѣчета сънувашъ? — засмѣ се майката. — Трѣбва да затворя печката и да затуля тржбата, иначе стаята ще изтине и ти ще замръзнешъ!

Майката затвори вратичката на печката и обърна затулката на тржбата. После тя сложи Милка върху леглото, зави крачката ѝ съ изтърканото одеало и рече:

— Сега азъ пакъ ще отида на работа, Милче. За обѣдъ ще си дойда. Ти стой тука на топло. Като се върна, ще ти донеса симитче. Но печката да не похващашъ!

Майката излѣзе и заключи отвънъ вратата. Милка остана самичка. Но тя не се страхуваше. Майката ходѣше да пере у чужди хора и често оставѣше Милка самичка.

II.

Момиченцето лежеше и гледаше дупчицитѣ по вратата на печката. Тѣ свѣтѣха като малки прозорчета. Види се, въ печката бѣха останали още горящи вжглени.

— Кжде ли сж сега веселитѣ сини човѣчета? — мислѣше си момиченцето. — Дали сж избѣгали къмъ небето презъ тъмната тржба, или пѣкъ се гушатъ нѣкъждѣ въ печката задъ свѣтлитѣ прозорчета?

Искаше ѝ се много да отвори вратичката и да види какво става тамъ вжтре. Но майка ѝ тѣй строго ѝ поржчва винаги, да не бутѣ печката. Пѣкъ и въ леглото бѣше топло и хубаво. Затова Милка продължаваше лежишкомъ да се радва на свѣтлитѣ прозорчета върху вратата на печката.

Изведнажъ изъ една отъ дупчицитѣ се показа огнено калпаче, следъ него се подаде малка блестяща ржчичка и отъ печката изкочи синьото човѣче. То скочи